

Je třeba změnit zákon o volbě mediálních rad a zastavit zasahování politiků. Pak získáme zpátky svobodu slova

 radiouniversum.cz/cumpelik-robin-1d-je-treba-zmenit-zakon-o-volbe-medialnich-rad-a-zastavit-zasahovani-politiku-pak-ziskame-zpatky-svobodu-slova/

Robin Čumpelík Díl 1/3

Text 6.2.2024 28 min Přejít

#Politika #Spravedlnost #Svoboda

Naše země potřebuje inovaci – to je asi jedna z mála věcí, na které se shodou zastánci naprosté většiny politických směrů a názorů. Ano, prakticky nikdo si nepřeje, aby vše zůstalo právě tak, jak to je – polorozvrtáno, polorozbito, polorozděleno, a zase poloslepeno. Na tom panuje sice křehká shoda, ale přece jen nějaká. Situace se ale hned vyhroťí, když začneme diskutovat o tom, co by se mělo inovovat – a jak. Tady je hned ve vzduchu 110 názorů na 100 lidí. Možná je tomu tak taky proto, že stále méně rozhodnutí o svém osudu máme my sami, v naší zemi, ve svých rukou. Rozhoduje se o nás hned na několika místech planety, a nezdá se, že by se ztracená vláda věcí tvých k tobě, lide, navracela. Pak je tedy na místě otázka, jestli by byla dostatečná inovace republiky, anebo jestli by nebyla taky na místě inovace Evropy, nebo rovnou celého světa. O tom všem, a mnohém dalším, budu dnes mluvit s moderátorem, provozovatelem kanálu Inovace republiky, Robinem Čumpelíkem. Robine, buď vítán.

Robin Čumpelík: Krásný den přeji. Krásný den přeji všem posluchačům, a tobě díky za krásný úvod. Nádherný.

Martina: A ještě doplním, že ty jsi také moderátor, propagátor vědy, ale také autor knih Laboratoř myšlenek, Česká cesta z covidu, nebo Spolu to dáme. Když už jsem začala tou inovací, kterou máš i ty v názvu svého kanálu, řekni mi: Myslíš si, že nejen naše republika by si zasloužila nějakou inovaci? Skoro možná i z gruntu?

Robin Čumpelík: Určitě ano. Já bych možná víc česky řekl „změnu“, nebo „transformaci“ – a to od kořene. Protože věcí, které jdou hodně po povrchu, jsou plná média, plné sociální sítě, a hezká hesla našich zástupců, ale o podstatě se vůbec nemluví. Takže rozhodně velkou změnu, hodně od kořene, abychom pochopili sami sebe, abychom pochopili náš národ, význam naší země, a právě na tomto tuto obnovu, nebo změnu stavěli. A to je něco, co já se snažím někdy provokovat, někdy vzdělávat, někdy přes příběhy hostů, a jejich praxi, iniciovat. A nejenom já, ale na mnoho dalších platformách se to děje. Takže spíš to, co dělám, je příspěvkem. Pravdou je, že tvůj úvod, který tady byl řečen, mně úplně mluví z duše, protože i když se otočí jedna malá země, byť by to bylo Estonsko, Slovensko, nebo Česká republika, tak my sami to nedáme. Svět je tak propojen, že je potřeba se bavit o změně celé Evropy, o jednotě Evropy, ale na úplně jiných základech, než jsou nám teď podsouvány. Takže je to široké téma. A rozhodně stojí za to změnu diskutovat, i když si to někteří nepřejí.

Martina: Ty jsi řekl, že bychom si opravdu změnu zasloužili, a vzápětí na to jsi zmínil, že by bylo potřeba změnit celou Evropu a že je potřeba začít na jiných základech. Ale na jakých? Kde je teď hledat, a jak se na nich shodnout?

Robin Čumpelík: To je složitá otázka. Proto nás táhnou po cestě do Etiopie. Jenom odbočka, hned se vrátím k Evropě. Člověk odjede pár hodin letadlem do téhle obrovské země a zjistí, jak jiná tam jsou paradigmaty. Vlastně přiletí na úplně jinou planetu, s jiným časem, s jiným pohledem na přírodu, s jiným pohledem na křesťanství. A zrovna křesťanství, bychom si řekli, že tvoří základy Evropy, nebo novodobé civilizace, a když se jenom pobavíte s lidmi, kteří jsou křesťany v Etiopii – to je velice významná křesťanská země, viz příběhy z Bible a všechny tyto příběhy spojené potom s královnou ze Sáby, prorocství, a tak dále – tak to člověka vede k hlubokému zamyšlení, jak to bylo vlastně s časem, jak to bylo s Kristem, jestli byl bílý, a jestli Evropa skutečně není nejenom zdegenerovaná, ale hodně zahleděná sama do sebe, a přestává naslouchat světu, přestává ho chápat. Vlastně jsme jakoby vzdělaní, a přitom když člověk stráví pár dní v jiné zemi, tak zjistí, jak moc je nevzdělaný a jak moc toho neví.

Martina: Stává se Evropa ostrovem?

Robin Čumpelík: Ano, ostrovem zahleděným do sebe, a ostrovem, který staví na aroganci. A i když si myslíme, že kolonialismus, a tyto věci, jsou historií, tak jsou s námi spjaté. Já to možná řeknu hodně přísně, i když jsme jakoby demokrati, a nemáme rádi rasismus, a podporujeme to či ono – etnika, náboženství, a všechny tyhle věci – tak rasismus v celé Evropě je obrovský. U všech nás to tak je. A budu mluvit o tom, co se mi honilo hlavou, když jsem byl v Etiopii, a říkal jsem si: „Jestli tady Ježíš Kristus byl, nebyl s největší pravděpodobností spíš černý, než bílý?“ To jsou otázky, který jsem si tam kladl, a opravdu, v mnoha věcech se tak mívá paradigma této země s evropským paradigmatickým, že mě to vede k hlubokým úvahám. Protože i těch 2000 let v historii lidstva je hodně málo, hodně málo, a poslední dobou, i vlivem nových technologií, se toho tolik zrychluje, a tolik pokazilo, že se, myslím, dostáváme opravdu na křižovatku, do zásadního rozhodnutí. K rozhodnutí každého z nás.

Evropa je arogantně zahleděná do sebe, a vše je ovlivněno médii. Je potřeba rozmotávat nitky a hledat cesty, jak nedopustit konflikt.

Martina: Robine Čumpelíku, teď jsi mě malinko znejistil, protože si uvědomuji, že zejména Evropa, a Západ, jako takový, se vzhledl v sebemrškačství, a jsme trošičku jako z doby Harryho Pottera, kde se někdo potrestal tak, že si spalil ruce žehličkou, protože něco neudělal. My jsme tady v Evropě nevymysleli otroctví, naopak jsme ho zrušili, my jsme vymysleli to, čemu říkáme lidská práva. A to, co ty jsi teď nastínil, mě zarazilo v jedné věci: Že je pěkné se podívat na věci kolem sebe, třeba úplně novými očima, a zkusit si kostky úplně rozmetat. Ale obávám se, jestli to nevede k tomu, že už nebudeme mít vůbec na čem stavět. Ještě chvíli, a začneme zpochybňovat úplně všechno, a už nebude možné postavit ne že babylonskou věž, ale už nebude možné vyhloubit ani evropskou zemljanku.

Robin Čumpelík: To je úplně geniální otázka. Samozřejmě já sám hledám, sám jsem na cestě poznání, hledání a vybízení směrem k občanům, divákům, a kladu si otázky. A jednu bych vyzdvihl, a to, že vlastně začarovaný kruh všech konfliktů, a toho všeho, souvisí i s mojí tvorbou – hledat, pokusit se hledat východiska, aby se Evropa zbytečně nestala – ale nejenom Evropa, ale svět – bojištěm. A to myslím, že je teď taky neoblíbené téma, a další z nálepek – chcímír, chcímíří – ale je to něco, o co stojí usilovat, o čem se bavit. Takže já jsem na cestě poznání. Já tady říkám záměrně pár provokativních věcí, ale Evropa je arogantně zahleděná do sebe, přijímá vše hodně pod vlivem médií, která v tom sehrávají roli – nemůžeme to házet třeba jenom na politiky. Ono to vše dost souvisí: Peníze, politika, kultura jako taková. Takže jde o to tyto nitky rozmotávat, a hledat cesty, jak nedopustit nějaký konflikt.

Martina: Víš, o čem přemýšlím? Přemýšlím pořád nad tvým vývodem, ke kterému jsi dospěl, že Evropa je zahleděná sama do sebe. Nemáš pocit, že to je potíž veškerých celků? Nemáš pocit, že Čína je zahleděná sama do sebe? Nemáš pocit – no Afrika je natolik rozbitá, už jenom etnickými spory – že ta do sebe asi zahleděná být nemůže. Nemáš pocit, že Amerika je zahleděná sama do sebe? Nemáš pocit, že Austrálie se zahleděla sama do sebe, a....?

Robin Čumpelík: Austrálie je už součástí nějakých bloků. Ale takhle: Já jsem jenom člověk, který pátrá, hledá – nerozumím geopolitice – a postupně se mi obraz světa dává dohromady. Ale máš pravdu, prostě jsou tady určité bloky, které se posilují, které se vlastně starají o svou pravdu. Jenom to, co říká Čína o své vizi, viz kolem olympijských her: „Nabízíme jednu vizi lidstva“, nebo jak to znělo. Anebo skončí jednání komunistické strany po jejich pětiletce, a říkají: „Je čas přemístit naši vizi do dalších míst planety.“ Takhle přesně to znělo. Ano, máš pravdu, je to nejenom o Evropě, ale vlastně se utužují tyto bloky.

Trošku odbočím do toho, co mě třeba inspiruje, a kde naopak vidím i východiska. Je to třeba knížečka Komenského „Štěstí národa“, kde on v 17. století, kdy taky byly tyto bloky, monarchie, a tak dále – nejsem na to expert. Když se dnes člověk podívá na to, kam se dnes ubírá Čína, Amerika, Evropská unie, tak z toho jde mráz po zádech, protože to je jak přes kopírák v porovnání s tím, jak to bylo tehdy. Přestože tam komentuje duchovní věci, ale i zákony, politiky, národy, a dává tam i jakési návody, jak poznat štěstí národa, abychom se nedostávali do konfliktů ať už velkých celků, tehdy monarchistických her, nebo dnešní politické scény. Takže tam bych rád lidi nasměroval. Protože Národní pedagogické muzeum to teď vydalo po sto letech – to je oficiální vládní, státní instituce – a tam je pohled na historii, ale zároveň jsou tam i východiska, třeba. Takže to je pro mě inspirace ne na globalistické, a tvrdě nacionalistické vnímání sama sebe z pohledu státu, ale na otevřenost.

Štěstí národa je postavené na kultuře, na tradicích, na spolupráci, ale otevřené k jiným zemím, a ne že se tyto platformy národních států začnou prát. Komenský v 17. století vysvětluje, že už se to dělo. A říká: Když se vám to bude dít znova – což se nám teď děje, že se oslabují státní aparáty, a všechno se nějakým způsobem centralizuje – tak se vám bude opakovat válka. Ale to tenhle, řeknu lidově, frajer nemohl tušit, že tady bude 2. světová válka, že tu budou velké válečné konflikty. Takže tak.

Martina: Mně by se vlastně líbilo, kdyby Evropa byla trošku zahleděna sama do sebe, protože kdyby byla zahleděna sama do sebe, tak by nemohla dovolit nelegální migraci v takovémto množství, nemohla by dovolit spoustu jevů, kterých jsme dnes svědky. A mimo jiné by nemohla dovolit ani právě oslabování národních států, protože by si musela uvědomit, kam to v historii vedlo.

Robin Čumpelík: Krásné. Opravdu moc díky za tuto otázku. Pro mě je čest tady vůbec sedět, protože to je úhel pohledu. Zahledění do sebe je v mém chápání to, že se přijímá nějaká nedemokratická vize otevřenosti Evropy, a na jiné myšlenky není prostor, včetně čtení Komenského. Kdyby si to lidé, kteří o těchto věcech rozhodují, třeba o migraci, a dalších tématech přečetli, tak by tuto knížku hned zakázali, protože on tam i o migraci říká, že jakmile budete promíchávat národy, bude to velké neštěstí pro jednotlivé země, i celou Evropu. Takže se k tomu znova vrací, protože pro mě je to kompas, jak se v tom světě....

Great reset je geniální trik. Jsou tam krásné myšlenky, kterým by člověk po prvním přečtení fandil. Ale ve skutečnosti je to hrůza. Je to jako Mein Kampf.

Martina: To by s tím pan Coudenhove–Kalergi nesouhlasil.

Robin Čumpelík: Takže je to úhel pohledu. A máš v tom naprostou pravdu, že my jsme zahleděni do nějaké vize, která se mnou nerezonuje, a ta je možná dobře formulovaná třeba ve Velkém resetu, nebo v nějakých dalších tezích, které se snažím studovat, a tam se prostě ubíráme. To je většinový názor, že jsme otevřeni světu tímto způsobem, tím, že CO₂ je problém a tak dále. Svými slovy bych to řekl tak, že když jsem přečetl Velký reset – ten teď hodně ovlivňuje Evropu, evropskou politiku – tak tam jsou báječné myšlenky. To jsou věci, kterým já fandím. A když se podívám racionálně, kdo je prosazuje? Za jaké peníze? Jakým způsobem? Jaké firmy platí tyto akce? Akce jako třeba Green Deal – tak to ve finále platí americké korporace, a tak dále. To jsou fakta.

A já řeknu: „Počkejte, to mi trošku neseď, nejsou to trošku myšlenky, které jsou sice hezké, ale jsou využité naopak proti nám?“ A to mi vadí. Takže je to vlastně geniální, protože on tam taky jmenuje, covid–19, Velký reset, nádhera, Agenda 2030, a je to tam popsáno. Takže oni tam popisují 15minutová města, ale v úplně jiném vnímání – v pohledu na Evropu – než si to já dokážu představit. Protože pro mě to znamená lokální ekonomiku, národní ekonomiku. A co to znamená pro ně? To se můžu jenom domnívat.

Martina: Vězení.

Robin Čumpelík: Vězení, centralizace do velkých měst, vyprázdňování venkovů, a tak. Takže geniální tah, geniální trik. A já už jsem to někde řekl: Je to prostě pro mě někde na úrovni Mein Kampf. Dokonce k tomu asi udělám nějaké video, a dám tyto knížky vedle sebe. A je to sofistikovaně udělané – opravdu doporučuji lidem, ať si to přečtou – že se tomu chce po přečtení této knížky vlastně fandit.

Martina: Než si člověk začne klást otázky, jak to taky může v důsledku vypadat.

Robin Čumpelík: Přesně tak. Ale když se ještě vrátím k otázce zahleděnosti Evropy, tak je to prostě jenom úhel pohledu. My jsme se zahleděli do určité ideologie, nebo do nějaké vize – já nevím, jak to označit – která se třeba s mým vnímáním světa, Evropy, a našeho národa, vůbec neslučuje. Vůbec.

Martina: Takže se vlastně můžeme shodnout na tom, že to, co jsi nazval „zahleděnost Evropy sama do sebe“, je zahleděnost Evropy do jednoho typu ideologie?

Robin Čumpelík: Ano, takhle to asi můžeme nazvat. Neodemokracie.

Martina: Deal.

Robin Čumpelík: Neodemokracie. Můžeme to takhle nějak označit.

Kubiceho zpráva – brutální fake news, který ovlivnil volby – byl politicky zadán Českému rozhlasu, aby to rozhýbal v mediálním prostoru

---

Martina: Robine Čumpelíku, kdy jsi začal sám sebe aktivovat? Co tě přimělo k tomu, aby začala vznikat Inovace republiky, aby se z tebe vlastně postupem času začal stávat zlobivý chlapec, až rebel?

Robin Čumpelík: Já jsem hodný, já nejsem zlobivý. Nebo takhle: Rebel až do konce – to je vlastně moje životní motto, tak jsi to možná trefila. Ale tyto věci zrají dlouho. Ale hlavním momentem probuzení pro mě byl v mládí dětský sen zkusit si moderovat v rozhlase, a tak jsem pár let – asi dva roky – pracoval v pořadu o sportu v Českém rozhlase, na rádiu Wave. To je na dlouhé vyprávění, možná na celý pořad, já to řeknu jenom v bodech. Takže jsem se jako mladý kluk zajímal o mediální rady: „Toto rozhoduje generální ředitel, nebo mediální rady?“ Mediální rady: „Kdo je volí? Aha, tito. Jaký je zákon? Jak je popsán?“ Tak si ho přečtu. „Aha, tak to tam tato skupina v mediálních radách zastupuje nás, koncesionářské poplatníky. Tak to je zajímavé. Tak se zeptám pana ředitele Českého rozhlasu.“

Nejdřív tam byl pan Kasík, Václav Kasík: Vzpomínám na něj, měli jsme pak otevřený vztah, už není mezi námi. Pak tam byl pan Duhan. Řeknu jednu věc: Kubiceho zpráva byla normální brutální fake news, která ovlivnila volby. A byla politicky dána Českému rozhlasu, aby to rozhýbal v mediálním prostoru. A teď to říkám vlastně poprvé otevřeně, a jsem moc rád, že zrovna u tebe, protože pan Kasík se tenkrát bál o tom mluvit. Nechal telefon někde stranou, šli jsme do Branického pivovaru, kde byl velký ruch – ve Vodičkově ulici, čtyřková hospoda – a tam jsme se bavili o tom, jak tady významní politici diktují, co má Český rozhlas vysílat, a jakým způsobem byla jemu konkrétně Kubiceho zpráva nadiktována. Tato kauza – jakoby.

Martina: A jak byla nadiktována?

Robin Čumpelík: To já už si nepamatuji, ale vím jména. A to už bych zatím nechal – z důvodu bezpečnosti – stranou. Ale vím jména, vím souvislosti. To byl boj mezi Paroubky a ODS, a dalšími lidmi. Ale bůh ví, kdo je za nimi s penězi, a s vlivem tajných služeb. A s podporou těchtohle věcí to bohužel, přátelé, není jako v dokumentech, nebo ve filmech – dokumenty a filmy se to většinou zakrývá. Takže v české politice jsem šel takto jako úplně mladý, nezkušený, neznal jsem žádného politika, a během pár týdnů jsme se dostali k takovýmto informacím – naprosto ověřeným. Protože pak ještě probíhaly další schůzky s lidmi, kteří byli Kubiceho zprávě blízko, a nestíhal jsem se divit. Opravdu jsem se nestíhal divit, a bylo to pro mě velké probuzení k tomu, že se chci zajímat o věci jinak. A pak jsem začal potkávat zajímavé přátele, a lidi, se kterými jsme souputníci, kteří třeba byli zkušenější, a už jsme rozmlouvali o racionálním pojetí změn, co všechno se musí hluboce změnit, aby nastala změna. A to je tak zhruba deset let zpátky.

Martina: Takže 2009.

Robin Čumpelík: To bylo 2009.

Martina: To už je déle.

Robin Čumpelík: Tam jsem si prošel různými zkušenostmi, vzestupy, pády, a tak dále. A to, co to ovlivnilo, je covid-19. Po národních oslavách 100 let Československa, které jsem měl čest vlastně koordinovat s pověřením ministrů vlády a primátorky Prahy, jsem dostal různé nabídky na různá angažmá, a vybral jsem si Inovační strategii státu. A to bylo pár měsíců, zhruba půl roku. A pak přišel covid.

Je potřeba změnit zákon o volbě mediálních rad, aby bylo zabráněno zasahování politiků do řízení médií. Pak může nastat skutečná svoboda slova, kterou tady teď nemáme.

Martina: Já jenom doplním, že ty jsi byl hlavním koordinátorem Inovační strategie vlády 2019 až 2021.

Robin Čumpelík: Ano. A vědomě jsem se rozhodl. Protože ono je hezké něco kritizovat na náměstích a na ulicích – takže jsem se vědomě rozhodl: „Dobře, takže už jsem něčemu malinko porozuměl, už mám trošičku nějaký názor, tak co kdybych stál, když tato možnost přišla sama – aniž bych o ni usiloval, aniž bych se někde hlásil na výběrová řízení, a já nevím co – šel vědomě – zdůrazňuji slovo „vědomě“ – poznat zblízka, nebo zevnitř. Zajímavá práce – na jiný rozhovor.

Martina: Nejprve jsi šel vědomě poznat Český rozhlas, vaše setkání s panem ředitelem Kasíkem v restauraci...

Robin Čumpelík: Nejenom tam...

Martina: V restauraci nevalné pověsti a velkého hluku, jsi popsal. Řekl jsi, na účet tehdejších poznatků, které jsi učinil, že tehdejší Rada Českého rozhlasu se chovala jako cenzori v padesátých letech.

Robin Čumpelík: Ano. Dokonce tam řekli – slavná věta – někdo tam komentoval písničku kapely Primal Scream – levicová písnička zpívající pravicové texty levicově pojaté – a Rada Českého rozhlasu si tam sedla – a teď jsou pro mě důležité už jenom tóniny hlasů, to, jakým způsobem to říkali – a padaly tam věty: „No, posluchači Českého rozhlasu, Rádía Wave nejsou budoucností tohoto národa. Nejsou budoucností tohoto národa.“ A takhle intenzivně. Ještě dneska mi jde mráz po zádech, a já jsem říkal: Tak tady je něco špatně. Jestliže dříve byl zákon o Československé televizi, kterou jasně řídila komunistická strana, já jsem si to kdysi i přečetl, tak bylo jasno – všichni věděli, s kým hrají. A dneska tam máme politické loutky, dodneška – a samozřejmě situace se stále zhoršuje – které jsou v rukou politiků.

Evropa říká, že mediální rady musí být nezávislé na politicích. Našel jsem si to před deseti lety, byly to vyhlášky EU. Všechno to zní vždy krásně, ale pravý opak se děje. Pravý opak. Takže to pro mě bylo velké probuzení, protože jsem si na tom uvědomil tu obrovskou manipulaci, kterou najednou člověk viděl v praxi. No dobře, něco jiného je to číst, nebo slyšet v rozhovorech, a něco jiného je to potom takhle zažívat na reálném příběhu.

Martina: Robine Čumpelíku, ty sis to tedy zažil nejenom v médiích, ale zažil sis to i pak jakožto koordinátor Inovační strategie vlády: Tak když se obrátím na média, tak jaká je nezávislost mediálních rad nyní? Už sis oddechl?

Robin Čumpelík: Kdo teď sedí v mediálních radách, to úplně nevím, přiznám se – ale kolikrát se tam objeví velice zajímaví lidé, kterým jde o věc. Teď, myslím, v Radě ČTK sedí, nebo seděla kolegyně Angelika Bazalová, a plno dalších lidí, se kterými jsem se znal. Takže to není všechno jako černobílé a tak.

Ale princip je špatně. Takže já nemám důvěru v média – nejmíc to prověřil covid – médiím bohužel nemůžeme důvěřovat. A jestli chceme změnu, tak možná bych řekl, že krokem číslo jedna je osvobodit média – a vy to tady děláte už dlouho. Média jsou naše, nejsou jejich. A tím nemyslím ani těch klidí, který jsou mocní z pozice peněz, ani těch, kteří jsou krátkodobě mocní z pohledu volených zástupců. Přičemž je důležité podotknout, že největší roli mají nevolení zástupci, to znamená figury v pozadí. A to není žádná trapná konspirace, to je přeci realita, že je spousta poradců, a spousta lidí, kteří přesně politikům říkají co, proč, a jakým způsobem to mají dělat. „Jistě, pane ministře“ – v praxi je bohužel tvrdý fakt, a tvrdá reality show. Takže tento proces. Člověk zase nějaké zkušenosti má. Honí se mi v hlavě spousta myšlenek a příkladů, ale principiálně bychom se měli bavit o tom, jak změnit zákon o volbě mediálních rad, jakým stylem zabránit tomu, aby politika takhle zasahovala do řízení médií. Protože pak může nastat jakési uvolnění, skutečná svoboda slova. A tu tady teď nemáme.

Mediální svět se neskutečně mění. A možná je to největší příležitost, protože oni si toho ještě nevšimli.

Martina: Nemáme tady svobodu slova?

Robin Čumpelík: Takhle: Teď jsme v nějakém sklepe, je to tady moc příjemné, kafe máte dobré, ale já bych si přál Martinu Kociánovou v prime time místo lidí – já jim nebudu dělat reklamu – teď mě napadl příklad, který nám 30 let kazí nedělní oběd, sváteční čas. Takže to bych přesunul do jiného schématu. Víš, co tím chci říct? Prostě prostor by měli dostávat i jiné názory, jiní lidé. Já mám pocit, že se už koukáme na skanzen, a proto se zřejmě lidé čím dál tím více přemísťují na jiné platformy. Mediální svět se neskutečně mění, a možná je to největší příležitost, protože oni si toho ještě nevšimli.

Martina: V každém případě my ovšem formou speciální daně, takzvaných poplatků, platíme každý měsíc někoho, komu už, a priori, nevěříme.

Robin Čumpelík: Jo, to je síla.

Martina: To mě mate.

Robin Čumpelík: Já jsem o tom nikdy nepřemýšlel, a teď jsem hodně kreativní přímo tady „z voleje“, protože bychom se měli minimálně bavit o tom, jaká je brzda koncesionářů ve chvíli, kdy se jim opravdu nelíbí jednání Rady. Kdo je tedy majitel? My, když to platíme. To je náš rozpočet, náš budget, naše televize. My bychom se měli bavit, jaké jsou páky na to, když těmto zástupcům nevěříme, když to je takhle za hranou, jako to bohužel teď je. A zase bych odkázal na dobu covidovou. Já jsem ty black listy neviděl, ale myslím, že existují, neformální black listy lidí, kteří se v televizi, nebo potažmo v Českém rozhlase už nemůžou objevit, ve chvíli, kdy řeknou nějaký názor, který je v dnešní době nepohodlný. To je neuvěřitelné, co to udělá – pravý opak to udělá: Začnou spojovat lidi, a způsobí to pravý opak.

Takže zákon o mediálních radách, zákon – nevím, jak se to jmenuje – kdysi jsem to hodně studoval, ještě s dalšími lidmi, ale mělo by se to změnit. Je to dokonce, bych řekl, prioritní číslo jedna, aby se národ nadechl, aby se k němu začaly dostávat jiné informace – nechci používat slovo pravda, tu si uzurpuje kde kdo – ale jiné informace. A aby se osvobodil mediální prostor. Víc nemám, co k tomu dál říct.

Všechny příspěvky s Robin Čumpelík

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.